

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

december 1966

MAANDOVERZICHT DECEMBER 1966.

ALGEMEEN

Een aanslag op hoge militairen in Venezuela leidde tot het opschorten van de constitutionele rechten. De omstreden onschendbaarheid van de Centrale Universiteit van Caracas werd tenslotte door de regering naast zich neergelegd en een inval in de universiteit bracht de mate waarin ter plaatse de subversie werd bedreven tot licht.

In de Dominikaanse Republiek circuleerden geruchten omtrent mogelijke staatsgrepen van links of van rechts. Hoge militairen maakten zich zorgen over de tendens naar hernieuwd "Trujillisme" dat zij bij het bewind van BALAGUER menen te kunnen onderkennen. De toelating van vrouwelijke familieleden van de dictator dreigde repercussies te hebben. Onder de links-extremistische partijen vond een hergroepering plaats, waarbij het er naar uit zag dat de MRLJ4 tenslotte opgeheven zou worden.

Cuba maakte zich boos over de hernieuwde aanklacht van de O.A.S. In een brief aan U THANT werd door Minister Raul ROA het Cubaanse standpunt uiteengezet. Van een vermindering van de Cubaanse steun aan Latijns Amerikaanse links-extremisten zou - uiteraard - geen sprake zijn.

De verhoogde Cubaanse activiteiten in dit opzicht schenen de Latijns Amerikaanse communistische partijen wel enigszins in het nauw te brengen. Met name zou de Venezolaanse C.P. zich wel gedwongen voelen een militantere houding aan te nemen. Van enige controle van de C.P. Venezuela op de groep van Douglas BRAVO was er geen sprake meer. Nu werd getracht zich enerzijds te distanciëren van de terreur in de steden, terwijl anderzijds via de - geringe - activiteiten van Tirso PINTO gepoogd werd een zeker "me-too" effect te bereiken.

Het Anacoco incident tussen Venezuela en Guyana bleef smeulen, maar werd door BURNHAM toch niet belangrijk genoeg geacht om de onderhandelingen betreffende Essequibo te onderbreken. De regering van BURNHAM werd in gevaar gebracht door hernieuwde onenigheid tussen hem en de leider van de tweede regeringspartij, Peter d'AGUIAR. Alhoewel d'AGUIAR's United Force weinig aanhang heeft, is zij voor het voortbestaan van BURNHAM's bewind onontbeerlijk. De gedeelde vrees voor JAGAN is vrijwel de enige binding welke tussen de beide regeringspartijen bestaat. Recentelijk zou d'AGUIAR nogal ontevreden zijn geworden over de sociale wetgeving welke BURNHAM tracht door te drukken.

- 2 -

Indien d'AGUIAR op een gegeven moment de overtuiging zou krijgen dat het weinig uitmaakt of hij nu door kat of hond zou worden gebeten, dan zou hij van zijn wippositie wellicht een te groot gebruik trachten te maken. De gevolgen voor Guyana zouden wel buitengewoon ernstig kunnen zijn.

VENEZUELA

Op 13 december werd majoor Francisco Astudillo SUAREZ, lid van de militaire rechtbank, door terroristen gedood. Een gelijktijdige aanslag op generaal Roberto MOREAN SOTO, chefstaf van het Venezolaanse leger, mislukte. De generaal werd slechts licht gewond.

Op dezelfde dag werden door de regering de constitutionele rechten opgeschort. De president verklaarde met tegenzin tot deze maatregel te zijn overgegaan en verzekerde de bevolking dat de restricties door de regering werden ingesteld teneinde de burgerrechten van de overgrote meerderheid van loyale Venezolanen zeker te stellen.

Hij gaf te kennen dat de maatregel zo spoedig mogelijk weer zou worden opgeheven.

De volgende dag werd de centrale universiteit van Caracas door de militairen bezet. Door de inval voor het aanbreken van de dag te doen plaats vinden, slaagden de autoriteiten er in het verrassingsmoment gedeeltelijk te bewaren. De tegenstand van de inwonende studenten was dan ook gering. "grote hoeveelheden" wapens werden volgens een officieel communiqué in beslag genomen. Er werd een tunnel ontdekt waarlangs terroristen zich op clandestiene wijze toegang tot de universiteitsgronden konden verschaffen, c.q. deze konden verlaten. Het was in het verleden vaak genoeg voorgekomen dat de achtervolging van terroristen aan de poorten van de universiteit eindigde, waarna de kwaadstichters zogenaamd nimmer meer de universiteitsgronden verlieten.

Er zouden op de universiteitsgronden verder graven zijn gevonden, waarin lijken werden aangetroffen van personen die werden "vermist", en van wie men wel had vermoed dat zij het slachtoffer waren geweest van aanslagen door terroristen. In de eerste dagen van de militaire actie in de universiteit werden meer dan 700 studenten gearresteerd. Velen werden direkt, anderen later weer op vrije voeten gesteld, maar tegen het einde van de maand zouden nog een 170-tal acht slot en grendel hebben gezeten.

Voordat president LEONI tot het opschorten van de constitutionele rechten overging had hij met het gehele kabinet overleg gepleegd en ruggespraak gehouden met de leider van de regeringspartij U.R.D., Jóvito VILLALBA. De beslissing - ook met betrekking tot de inval in de universiteit - was unaniem. Een gelukkige omstandigheid voor de regering was de kritiek van Edecio LA RIVA ARAUJO

van COPEI, die van de regering een krachtiger optreden tegen de extremisten er tegen de studenten verlangde (zie M.O. november 1966). De "timing" van LA RIVA's verklaring leek bijna té fortuinlijk om toevallig geweest te zijn. De COPEI-leider CALDERA had zich genoodzaakt gezien na enige wijfeling LA RIVA bij te vallen, zodat de maatregelen van de regering dan ook door de op één na grootste partij in Venezuela met goedkeuring werden begroet. COPEI koppelde aan haar steun aan de regering de hoop dat de belofte van LEONI dat de burgerrechten niet in gevaar zullen worden gebracht, bewaarheid zal worden. Verschillende waarnemers menen overigens dat de zo moeizaam bewaarde eenheid in COPEI door de laatste gebeurtenissen in ernstig gevaar is gebracht. Het werd zeer wel mogelijk geacht dat COPEI tenslotte toch de radicale vleugel van haar jeugdbeweging zal moeten loslaten.

Wat de invloed van de hernieuwde terreur en de regeringsmaatregelen zal zijn op de pogingen om tot een verenigd oppositiefrent te komen, was nog niet te voorspellen.

COPEI was in november al in principe tot een akkoord gekomen met de kleine M.D.I. (de U.R.D.-afspitsing opgericht door aanhangers van wijlen Alirio UGARTE PELAYO).

Het grote oppositienieuws was afgelopen maand de entente tussen de F.D.P. en de F.N.D. Bij de grote rally die de coalitie moest beklinken, en waarop USLAR PIETRI en Wolfgang LARRAZABAL het woord voerden, was de aanwezigheid van Rafael CALDERA frappant. Inderdaad werden daags na de F.D.P./F.N.D. overeenkomst besprekingen gevoerd tussen CALDERA en de leiders dezer partijen. De candidatuur van CALDERA bleef een struikelblok, alhoewel COPEI meende dat het houden van afzonderlijke verkiezingen overeenstemming over een gezamenlijke kandidaat tussen de verschillende partijen mogelijk maakte. COPEI heeft namelijk gesuggereerd dat het oppositiefrent zich stelt achter de kandidaat van de oppositiepartij welke in voorafgehouden verkiezingen voor het parlement de meeste stemmen achter zich weet te verenigen. Tot nu toe worden president en parlement in gelijktijdige verkiezingen gekozen. Reeds geruime tijd wordt echter in Venezuela aandacht besteed aan de mogelijkheid om hierin een wijziging te brengen. COPEI- toen nog regeringspartij - had dezelfde formule welke zij thans nastreeft, vlak voor de verkiezingen van 1963 voorgesteld. Toen werd door het "Consejo Supremo Electoral" tegengeworpen dat het te kort dag was om met een dergelijke ingrijpende verandering aan te komen. Nu is echter een wetsontwerp in voorbereiding, waarin aan het "Consejo Supremo Electoral" de bevoegd

heid wordt gegeven afzonderlijke verkiezingen voor parlement en president uit te schrijven "indien de Raad zulks wenselijk acht".

Het ontwerp zal nog ter bestudering aan alle partijen worden toegestuurd. Het standpunt van Acción Democrática is nog in twijfel. De voornaamste regeringspartij heeft er uiteraard belang bij de oppositie verdeeld te houden en zij zal de selectie van een gezamenlijke oppositiecandidaat zoveel mogelijk in de weg willen leggen.

Bij de verkiezingen in 1963 werden door LEONI en VILLALBA gezamenlijk wel iets meer dan 51% van het totaal aantal uitgebrachte stemmen gehaald, maar zelfs als de U.R.D. in 1968 bereid zal zijn om de A.D.-kandidaat te steunen, zal toch moeten worden bedacht dat de gelederen van de U.R.D. inmiddels door het uittreden van de M.D.I.-groep gedund zijn. De M.D.I. zou in 1968 bovendien de eventuele gezamenlijke oppositiecandidaat steunen. Het is dan ook lang niet uitgesloten dat een dergelijke kandidaat er in zou slagen een absolute meerderheid te behalen.

Daarom is het nog zeer de vraag of het "Consejo Supremo Electoral", zelfs indien de nieuwe wet de deur opent voor afzonderlijke verkiezingen, het wenselijk zal achten van zijn bevoegdheid in deze gebruik te maken.

Ten aanzien van de invloed van de inval in de universiteit op de weerbaarheid van de terroristen, werd vernomen dat de eliminatie van dit belangrijk operationeel centrum weliswaar de beweging van Douglas BRAVO c.s. wat heeft gekortwiek, maar deze geenszins buiten gevecht heeft gesteld. De "hard-liners" hebben de inval zien aankomen en hebben zich zoveel mogelijk er op voorbereid.

Het optreden van de regering werd wel gevolgd door een vrijwel algehele opschorting van de terreur. Naar verluidt houden de terroristen echter een spectaculaire coup in petto. Er wordt gewacht op de opheffing van de noodmaatregelen. Volgens officiële verklaringen zou dit in januari tegemoetgezien kunnen worden.

In het Mexicaanse tijdschrift "Sucesos" werd een interview gepubliceerd met Luben PETKOFF. Het interview werd verlucht met foto's welke zouden zijn genomen in de streek waar de guerillagroep, die onder leiding van PETKOFF in juli 1966 in Venezuela landde, thans opereert. Door PETKOFF werd in het interview ontkend dat de groep afkomstig was uit Cuba. Dit maakte overigens weinig uit, aangezien hij wel de Cubaanse steun aan de gehele campagne erkende. PETKOFF gaf

ook te kennen dat Douglas BRAVO definitief moet worden beschouwd als de "máximo líder" van de guerillabeweging.

Opmerkelijk waren in december de vele uitspraken van C.P.V.-leiders welke over radio Moskou op Venezuela werden gericht. Jesus FARIA en Hector MARCIANO COELLO waren de woordvoerders. Beiden trachtten de Venezolaanse communisten vrij te pleiten van medeplichtigheid aan de terreur ontketend door BRAVO, maar deden niettemin pogingen om aan te tonen dat de C.P.V. - Sovjet stijl - wel degelijk militant was. MARCIANO bracht hulde aan guerillastrijders aan het Simon Bolivar front, die "rechtstreeks geleid worden door Tirso PINTO, lid van het Centraal Comité van de C.P.V.". Men zal zich herinneren dat het verleden jaar tot treffen kwam tussen eenheden van PINTO en z.g. infiltranten van BRAVO in de staat Lara. (zie M.O. augustus 1966).

In een tweede uitzending richtte MARCIANO zich tot het leger met een oproep om de wapens die het van Venezuela ontvangen had niet aan te wenden om de belangen van een buitenlandse mogeheid zeker te stellen. Hij wees er op dat het leger tot taak had een bolwerk te zijn van nationale onafhankelijkheid en hoopte dat de officieren en manschappen zouden tonen patriotten te zijn. MARCIANO noch FARIA noemden BRAVO bij naam. Zij erkenden in feite nauwelijks dat hij bestond.

FARIA suggereerde dat MOREAN SOTO bijna het slachtoffer was geworden van een strijd om de macht binnen het militaire apparaat. De communisten waren in dergelijke gevallen volgens hem altijd een dankbare zondebok. Hij verklaarde verder dat de regering ook zonder noodmaatregelen te nemen tegen de communisten fel van leer trok, waaruit FARIA meende te kunnen concluderen dat het opschorten van de constitutionele rechten in wezen niet tegen de communisten gericht was maar tegen ander "democratische" partijen en wellicht zelfs tegen het leger. Zeker moest volgens FARIA de maatregel worden gezien als een aanval op de pers. Als basis voor een actie-programma dat zou moeten worden nagestreefd door alle democratische en revolutionaire krachten in Venezuela, stelde de secretaris generaal van de C.P.V. een vijftal punten op.

1. Vrijlating van alle politieke gevangenen;
2. Ontbinding van het repressieve apparaat en bestraffing van de misdadigers die Venezolaanse patriotten hebben vermoord;
3. Het zeker stellen van de autonomie der universiteiten;
4. Legalisatie van de C.P.V. en de M.I.R. (ondanks ideologische verschillen

dus toch broederschap - red.);

5. Naleving van de grondwet en onbelemmerd genot van de grondwettelijke rechten door alle Venezolanen.

Tot slot zei FARIA echter nog even dat ook indien al deze wensen vervuld zouden worden, de C.P.V. zou moeten voortgaan met de "strijd ter verdediging van het program voor nationale bevrijding, dat geformuleerd werd op grond van de studie die wij gemaakt hebben van het stadium van ontwikkeling waarin Venezuela zich thans bevindt".

Uit deze laatste opmerking zou het voor allen die menen dat een volksfront met de "soft-line" communisten thans mogelijk is, toch wel duidelijk moeten zijn dat de C.P.V. een dergelijke samenwerking ziet als een opportunistische en van meet af aan als een tijdelijke. "Het stadium van ontwikkeling" is een euphemisme voor de noodzaak van de communisten om over de rugen van andere "progressieven" naar de macht te klimmen.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

Geruchten omtrent op handen zijnde staatsgrepen - naar keuze van links of van rechts - begonnen afgelopen maand in de Dominikaanse Republiek weer de ronde te doen.

BALAGUER meende dat de Dominikaanse communisten bezig zijn een nieuwe civiel-militaire opstand voor te bereiden. De P.C.D. - bij monde van Radio Havana - was er integendeel van overtuigd dat er een ultra-rechtse samenzwering tegen BALAGUER bestond.

Een wezenlijke dreiging van communistische zijde kan er op dit moment echt niet bestaan. De extreem linkse partijen zijn sedert de burgerstrijd van 1965 in wanorde. Afgelopen maand tekende zich een hergroepering af, waarbij het er naar uitzag dat de MRLJ4, de herdoopte Castroïstische beweging van de 14e juni, tenslotte zou opgaan in de M.P.D. Deze laatste heeft zich zoals bekend, ontdaan van de pro-Chinese Máximo LOPEZ MOLINA, (zie M.O. april 1966) en neigt de laatste tijd onder leiding van Cayetano RODRIGUEZ del PRADO en Ramon PINEDO MEJIA (alias Monchín) steeds meer naar het fidelisme.

Begin december traden de secretaris generaal, Rafael TAVARES ("Fafá"), en zes andere vooraanstaande leden van de MRLJ4 uit deze partij, teneinde toe te treden tot de M.P.D.

In augustus 1966 was er al een splitsing in de MRLJ4 gekomen, toen een aantal "nationalisten" tot de ontdekking kwam dat Rafael TAVARES en de zijnen met de communisten over één kam geschoren konden worden. Door het "uittreden" van de topleiding blijft er van de MRLJ4 nu werkelijk niet veel meer over. In hun verklaring bij de beslissing om tot de M.P.D. toe te treden gaven TAVARES en de zes anderen te kennen dat de M.P.D. "ondanks haar zwakte, fouten en onvolmaakt-heden" de kern vormt waaromheen de Dominikaanse proletarische beweging zich zal moeten ontwikkelen.

Wat nu nog MRLJ4 is zal waarschijnlijk moeten kiezen tussen M.P.D. en P.R.D. Van de nieuwe linkse partij van Dato PAGAN PERDOMO is niet veel terecht gekomen, omdat de P.R.D. zelf nu een duidelijk linksere koers vaart dan onder BOSCH.

De M.P.D. onderwierp zich afgelopen maand aan felle zelfkritiek. Cayetano RODRIGUEZ trad "op eigen verzoek" uit het centraal comité en werd weer gewoon lid van de partij. Ramon PINEDO MEJIA bleef in het centraal comité zitting houden. In een document dat door PINEDO en het "gewone lid" RODRIGUEZ was ondertekend, werd de toetreding van TAVARES en zijn mede-MRLJ4-ers tot de M.P.D. "een belangrijke stap naar de eenwording van alle revolutionaire krachten" genoemd.

De M.P.D. zal inderdaad nu wel het orgaan kunnen worden waarvan CASTRO zich kan bedienen in de strijd om de "nationale bevrijding" van de Dominikaanse Republiek. De oude "catorcitos" waren Fidelisten, maar de organisatie van hun partij was van dezelfde aard als die van Fidel's eigen beweging van de 26e juli. De M.P.D. hoewel veel zwakker dan de oude APCJ, is altijd beter georganiseerd geweest. Een samensmelting van de twee partijen zal ongetwijfeld de communistische beweging in het land ten goede komen. De traditionele communistische partij, P.C.D. - voorheen P.S.P. -, volgt zoals bekend de Moskoulijn. De omstandigheden in de Dominikaanse Republiek zullen van haar echter waarschijnlijk nu toch ook een felle gevechtshouding eisen. Toch zullen de meeste activiteiten tegen het bewind van BALAGUER wel van de M.P.D. kunnen worden verwacht.

Onder haar aanhang op de middelbare scholen in het land, heeft de M.P.D. getracht een soort "Rode Garde" à la China in het leven te roepen. Het document van de M.P.D., dat werd ondertekend door RODRIGUEZ en PINEDO, gaf te kennen

dat de resultaten van de door de leerlingen ontketende acties negatief waren. Verwacht kan worden dat van een en ander zal worden afgezien. In feite heeft de Rode Garde weinig om het lijf gehad. Zij heeft enige verwarring gesticht op de scholen en enkele personen werden mishandeld, maar het enige belangrijke resultaat was de beslissing van de regering om een z.g. "schoolpolitie" in te stellen.

Door de minister van Binnenlandse Zaken, Alcibiades ESPINOSA, werden omtrent dit orgaan enige gegevens verstrekt. De schoolpolitie heeft tot taak de orde op de scholen te handhaven. Het daartoe uitgekozen personeel heeft een speciale cursus gevolgd in het bestrijden van relletjes en het uit elkaar slaan van betogingen.

Gelegenheid tot oefenen werd verschaft door een betoging van de Dominikaanse Vrouwenfederatie (F.M.D.), een mantelorganisatie geleid door ega's en andere familieleden van bekende figuren uit de links-extremistische partijen. De betoging was bedoeld als protest tegen de hoge kosten van levensonderhoud en het beperken van de kerstbonus. De grote mannelijke belangstelling voor deze betoging bespaarde de politie de vernedering om tegen leden van het zwakke geslacht op te moeten treden. Terwijl de heren er van langs kregen, werden de dames "met zachte hand" tegen gehouden. Zoals gebruikelijk bij dergelijke gelegenheden werden enkele neutrale omstanders gewond.

Met dit al kan BALAGUER's waarschuwing tegen acties van de communisten op dit moment kwalijk anders worden gezien dan alarmistisch. Mogelijk schuilt achter de verklaring van de president de rechtvaardiging van te verwachten politieke maatregelen, die in wezen gericht zouden zijn tegen de P.R.D.

In tegenstelling tot de dreiging van links, is die van rechts wel degelijk actueel. Onder "rechts" ware dan te verstaan de traditionele militaire en oligarchische kringen, die door de pogingen van BALAGUER om het administratieve en het militaire apparaat te saneren, en de corruptie te bestrijden, niet onverdeeld gunstig over de president oordelen. Deels reëel, maar ook ten dele voorgewend is de vrees van de Dominikaanse "establishment", dat BALAGUER doende is het Trujillisme te doen herleven. De in november verleende toestemming tot de terugkeer in de Dominikaanse Republiek van de vrouwelijke familieleden van TRUJILLO, zou vooral Imbert BARRERA de stuipen op het lijf hebben gejaagd.

Volgens een doorgaans welingelichte bron zou IMBERT contact hebben opgenomen met de nieuwe leiders van de P.R.D. teneinde gezamenlijk het getij van het herlevend Trujillisme te doen keren. Dit bericht werd vooralsnog nergens bevestigd, maar het zou niettegenstaande de aartsvijandschap welke tussen IMBERT en de P.R.D. bestaat, op waarheid kunnen berusten, aangezien het spook van TRUJILLO wel de beste aansporing kan zijn voor links en rechts om zich tegen BALAGUER in een monsterverbond te verenigen.

IMBERT zou ook met de nog in de Verenigde Staten vertoevende WESSIN y WESSIN in verbinding staan. Dat er van samenwerking tussen deze twee laatste en de P.R.D. sprake zou kunnen zijn - zij het dan via de tussenpersoon IMBERT - lijkt echter onaannemelijk.

De eerdergenoemde bron meldde dat het niet in de bedoeling zou liggen een staatsgreep tegen het bewind van BALAGUER te wagen, aangezien zulks door de Verenigde Staten met of zonder steun van de O.A.S. zou worden verijdeld. Het meest waarschijnlijke leek een aanslag op het leven van BALAGUER, de enige populaire figuur, waaromheen een Trujillistische hergroepering zou kunnen plaats vinden.

CUBA

Het was afgelopen maand een jaar geleden dat de luchtbrug tussen Cuba en de Verenigde Staten werd geopend. In dit jaar werd door vijftigduizend Cubanen van de gelegenheid om op deze wijze het land te verlaten, gebruik gemaakt. Volgens een officiële Amerikaanse mededeling bedraagt het aantal verzoeken van personen die naar de Verenigde Staten willen komen echter thans nog meer dan 700.000. Het aantal Cubanen dat zich sedert de machtsovername door CASTRO in de Verenigde Staten gevestigd heeft is nu gegroeid tot circa 350.000. Hiervan verblijven 150.000 nog in Miami, welke stad zich door de Cubaanse "invasie" voor grote sociale en economische problemen geplaatst ziet. De federale regering tracht dan ook de doorstroming zoveel mogelijk te bespoedigen. Toch blijft Miami nog altijd de "bottleneck".

De Cubaanse Minister van Buitenlandse Zaken, Raul ROA, reageerde op de hernieuwde aanklacht van de O.A.S. - het z.g. Lavalle rapport betreffende Cubaanse agressie in Latijns Amerika - met een brief gericht aan U THANT.

In deze brief worden de feiten, welke door de O.A.S. naarvoren werden gebracht, niet ontkend. Zij worden slechts in een ander daglicht gesteld.

Het grootste gedeelte van de brief van ROA handelt over Vietnam, over de invasie in de Varkensbaai en over de Amerikaanse interventie in de Dominikaanse Republiek in 1965.

Cuba behoudt zich volgens ROA het recht voor met alle macht op te treden tegen de "agressie welke door de Amerikanen met behulp van 'gorilla'-regeringen in Latijns Amerika wordt gepleegd tegen de volkeren van het continent".

Het gebruik van termen als gorilla's en bandieten, en de definitie van de O.A.S. als een Amerikaanse buiksprekerspop, moet voor ROA, die ergens toch nog de diplomaat is gebleven, wel wat moeilijk zijn geweest.

Het maakt evenwel in ieder geval duidelijk dat er een oorlogssituatie bestaat, aangezien Cuba de door haar gesteunde guerillastrijders en terroristen erkent als "regeringen" hunner landen en zich gerechtigd voelt de werkelijke regeringen dezer landen met alle middelen te bestrijden op grond van de resoluties van de tricontinentale conferentie, welke het bestaan van een soort aanvallend en verdedigend verbond impliceren.

Cuba's lidmaatschap in de Verenigde Naties en haar deelname aan conferenties die in V.N.-verband worden belegd scheidt pijnlijke situaties. Afgelopen maand bleek dit weer bij de F.A.O.-conferentie in Punta del Este, waar de Cubaanse afgevaardigde, Carlos Rafael RODRIGUEZ, van leer trok tegen de Alliance for Progress. Dr. SEN, de directeur generaal van de F.A.O. had in zijn openingswoord gepleit voor grotere samenwerking met de Alliance met betrekking tot de ontwikkeling van de Latijns Amerikaanse landbouw.

Carlos Rafael RODRIGUEZ betwistte de mogelijkheid dat de Alliance in deze een constructieve rol zou kunnen spelen. "Slechts door de imperialisten en hun handlangers te verslaan en te verjagen", aldus RODRIGUEZ, "kunnen de Latijns Amerikaanse landen de honger bestrijden en een begin maken met de ontwikkeling van hun landbouw. Hij meende dat Cubaanse revolutie had bewezen dat de problematiek van de agrarische hervorming niet ligt in het vlak van techniek en financiëring, maar zuiver in het politieke vlak. Zoals de tricontinentale conferentie het heeft gesteld: de ware agrarische hervorming begint met de vernietiging van het feudalisme. RODRIGUEZ hield zich op een algemeen vlak en bespaarde de vergadering, die als een eerste stap zichzelf zou moeten liquideren eventuele praktische wenken die op het Cubaanse programma stonden.

De voorbereidingen voor het houden van een plebisciet in Puerto Rico werden

van Cubaanse zijde geheeld. Er werd gesproken van publiciteitscampagnes van de reactionaire persbureaux, Associated Press en United Press International over omkoperij van politieke groeperingen, waarbij alles er op gericht was om van het volk een uitspraak ten gunste van het Amerikaans imperialisme uit te lokken. De Portorikeinse Onafhankelijkheidsbeweging zou dan ook "terecht" de voorstanders van de onafhankelijkheid trachten te bewegen het plebisciet te boycotten. Een en ander wijst er wel op dat de Cubanen en de Onafhankelijkheidsbeweging weinig fiducia hebben in een mogelijke uitspraak ten gunste van de onafhankelijkheid. Een gering aantal stemmen uit hun hoek zal dan altijd kunnen worden uitgelegd als een overwinning van de thuisblijvers. Als de opkomst van de kiezers bij het plebisciet daartoe te groot blijkt te zijn, kan er nog altijd worden gesproken over fraude bij het tellen van de stemmen.

Overigens stond de Cubaanse pers afgelopen maand voornamelijk in het teken van de strijd in Vietnam, de bombardementen op Hanoi en de "berechting" van de Amerikaanse oorlogsmisdadigers".

Vorbereidingen werden getroffen voor de viering van de achtste verjaardag van CASTRO's revolutie, waarmee zou samenvallen de eerste verjaardag van de triccontinentale. Een week vol solidariteit werd in het vooruitzicht gesteld.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Wilson (papa) GODETT was afgelopen maand weer in het nieuws. De voorzitter van de A.H.U. verklaarde tegenover een verslaggever van het dagblad "Amigoe di Curaçao", dat hij in 1965 een geheime opdracht had uitgevoerd voor de Antilliaanse regering. GODETT doelde op de in oktober 1965 in Caracas gehouden conventie van de bond van Havenarbeiders van Venezuela, waartoe hij en Dimas HOEK door tussenkomst van de Venezolaanse Consul Generaal op Curaçao waren uitgenodigd (zie M.O. oktober 1965).

De weigering van GODETT om toen een resolutie te tekenen waarbij hij zich en zijn bond tot het volgen van de O.R.I.T. richtlijnen inzake de boycot van Cubavaarders, verplichtte, werd nu door hem uitgelegd als een beleidsbeslissing van de Antilliaanse Minister van Sociale Zaken, waaraan door hem stipt gevolg was gegeven.

De mededeling van GODETT kwam als een reactie op kritiek in het dagblad "La

Prensa" op de A.H.U. en haar leiders. "La Prensa" vond dat de leiders van de A.H.U. in het verleden geen enkel respect voor de wet hebben getoond. Een en ander was naar aanleiding van de concurrentie tussen de A.H.U. en de C.F.W. bij de organisatie van Bonairiaanse werknemers. GODETT's repliek aan "La Prensa" hield tevens een telegram aan de Minister President in, waarin de A.H.U.-voorzitter stelde dat hij immer met de regering had medegewerkt bij het handhaven van de rust in de haven, dat hij een geheime opdracht van de regering in Caracas had uitgevoerd, en dat hij daarom meende een beroep te kunnen doen op de regering om "La Prensa" te bevelen zijn "lage campagne" tegen de leiders van de A.H.U. te staken.

Terwijl de "Amigoe di Curaçao" nog wist te melden dat de verklaring van GODETT in Venezolaanse vakbondskringen grote opschudding had verwekt, is hiervan toch vrij weinig gebleken. Het is integendeel merkwaardig te achten dat de hele Venezolaanse pers hierover niet op haar achterste benen is gaan staan. Tot nu toe werd in Venezuela aan de verklaring vrijwel geen aandacht besteed.

Destijds werd dezerzijds gemeld dat het standpunt van GODETT in Venezuela een uitvloeisel was van zijn "Fidelistische" sympathieën! Dit werd gestaafd door verklaringen van GODETT tegenover vertrouwelingen en collega's. De nieuwe officiële versie van GODETT illustreert wel de voetangels en klemmen welke schuilen in het onderhouden van contact met de man wiens monopolie in de Curaçaose haven de afgelopen maanden door de Scheepvaartvereniging in de hand gewerkt is.

Eind december werd de schorsing van de voorzitter van de C.B.H., Hubert (Bèbè) ROJER door de K.N.S.M. omgezet in ontslag. De direkte aanleiding hiertoe zou een woordwisseling zijn geweest, welke plaats vond ten kantore van de K.N.S.M., tussen ROJER en de chef-administratie. ROJER zou op een aanvankelijke weigering van de maatschappij om hem een ziekteformulier uit te reiken een bedekte bedreiging van de directieleden hebben geuit. Het ontslag van ROJER en het intrekken van zijn identiteitskaart betekend dat hij ook op de werven van andere maatschappijen niet zal kunnen werken. Eventueel dienstverband met andere leden van de S.V.C. was trouwens ook vóór het ontslag praktisch al uitgesloten.

Tijdens een vergadering in het partijgebouw van de N.V.P. werd afgelopen

maand de heer F.D. ABBAD tot voorzitter van de partij gekozen. Niettegenstaande het uittreden van de "groep TORRES" kon echter niet worden gesproken van een eenheid onder overgebleven leiders van de N.V.P. Een verdere verzwakking van de partij zou haar zeker uitschakelen als een serieuze mededinger bij de eilandsraadverkiezingen die over enkele maanden gehouden zullen worden.

Het conflict tussen A.L.M. en vliegers werd ter elfder ure opgelost. De ontslagen die van de vliegers waren uitgegaan werden ingetrokken, terwijl de maatschappij de door haar gegeven ontslagen eveneens introk, waarbij werd overeengekomen dat de vlieger MOLENDIJK - over wiens ontslag het geschil ontstond - hierna per 1 januari zelf ontslag zou nemen. In totaal zouden vier van de zestien vliegers t ch de dienst verlaten. In hun vacatures zou door de A.L.M. reeds voorzien zijn. De A.L.M. zou de door de rechter opgelegde dwangsom niet innen. Een C.A.O. werd in het vooruitzicht gesteld.